

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.08.1995, sp. zn. 7 To 372/95, ECLI:CZ:KSHK:1995:7.TO.372.1995.1

Číslo: 4/1997

Právní věta: Při posuzování znaků trestného činu podílnictví se vychází z trestnosti činu hlavního pachatele z hlediska zákona účinného v době rozhodování. To znamená, že pokud vzhledem ke změně trestního zákona by nebylo možné s ohledem na zásadu § 16 odst. 1 tr. zák. považovat jednání hlavního pachatele za trestný čin, nelze ani jednání obviněného, který se na takovém činu podílel způsobem popsaným v § 251 odst. 1 tr. zák., považovat za trestný čin této skutkové podstaty, a to ani v případě, že hlavní pachatel byl již před změnou zákona odsouzen.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 30.08.1995

Spisová značka: 7 To 372/95

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podílnictví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 251 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové zamítl stížnost okresního státního zástupce v Hradci Králové proti usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 27. 3. 1995 sp. zn. 4 T 43/95.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Hradci Králové tak, že podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., za použití ustanovení § 188 odst. 1 písm. c) a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř., se zastavuje trestní stíhání obviněného svobodníka v záloze V. R. pro skutek spočívající v tom, že v přesně nezjištěný den v říjnu 1993 u VÚ 4553 Havlíčkův Brod převzal od vojína J. R. dva kabáty vzor 85 v celkové hodnotě 1544 Kč, ačkoliv věděl, že vojín J. R. oba kabáty odcizil ve výstrojním skladu útvaru, ve kterém obžaloba spatřovala trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně tím, že dne 20. 3. 1995 byla u Okresního soudu v Hradci Králové podána obžaloba na svobodníka v záloze V. R. pro trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterého se měl dopustit jednáním výše uvedeným. Soud prvního stupně, pokud jde o právní posouzení skutku, zaujal názor, že trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1

písm. a) tr. zák. se dopustí pachatel, který na sebe převede nebo užívá věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou. Pokud však vojín J. R. v roce 1993 odcizil výstrojní materiál v hodnotě 1544 Kč, nemohlo být toto jeho jednání v roce 1995 posouzeno jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., resp. jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák., neboť hodnota odcizených věcí nedosahovala částky 2000 Kč, tedy částky rozhodné pro použití výše uvedené právní kvalifikace. Pokud vojín J. R. nezískal výstrojní materiál, který předal obviněnému V. R., trestným činem, nemohl se pak obviněný V. R. dopustit trestného činu podílnictví. Jeho jednání mohlo být posouzeno jako přestupek. Vzhledem k tomu, že od spáchání tohoto skutku uplynula doba delší jednoho roku, nelze toto jednání obviněného z důvodu promlčení projednat před příslušným orgánem a rozhodnout, zda se jednalo o přestupek či nikoliv. Z těchto důvodů soud rozhodl způsobem, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

Proti citovanému usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost okresní státní zástupce v Hradci Králové. Namítá v ní, že nehledě na skutečnost, že ani zánik trestnosti hlavního deliktu nevyklučuje postih pro trestný čin podílnictví, je rozhodnutí okresního soudu nesprávné především proto, že neodpovídá provedeným důkazům, z nichž navíc vychází trestní příkaz vydaný ve věci hlavního pachatele, tj. vojína v záloze J. R. Jmenovaný byl totiž uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterého se dopustil v podstatě tím, že v období od počátku srpna do 5. 11. 1993 ve VÚ 4553 Havlíčkův Brod odcizoval jako skladník výstrojní součástky v celkové hodnotě 10 684 Kč, přičemž mezi těmito součástkami byly mimo jiné i dva kabáty vzor 85 v hodnotě 1544 Kč, které později převzal svobodník V. R. Odcizení zmíněných kabátů bylo tedy jedním z dílčích útoků proti majetku, jejichž výsledkem bylo naplnění všech znaků skutkové postaty pokračujícího trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., a to i po novelizaci ustanovení § 89 odst. 14 tr. zák. Usnesení o zastavení trestního stíhání obviněného V. R. tedy neodpovídá skutečnosti, neboť věc, kterou převzal, byla získána trestným činem.

K trestnosti podílnictví přitom není nezbytné, aby na sebe pachatel převedl veškeré věci spáchané trestným činem jiné osoby. Postačuje pouze vědomost o tom, že přebírané předměty byly trestným činem získány. S přihlédnutím k aktivitě obviněného je jeho jednání na samé hranici mezi podílnictvím a účastenstvím ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Okresní zástupce proto navrhuje, aby Krajský soud v Hradci Králové zrušil napadené rozhodnutí a přikázal věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal z podnětu podané stížnosti napadené usnesení ve smyslu § 147 odst. 1 tr. ř., jakož i řízení jemu předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost není důvodná.

Okresní soud opatřil a provedl důkazy, na jejichž základě bylo možné učinit skutková zjištění dostatečná pro rozhodnutí ve věci. V zásadě správný je i závěr o zastavení trestního stíhání. Lze souhlasit i s právním názorem, podle kterého se při posuzování znaků trestného činu podílnictví vychází z trestnosti činu hlavního pachatele z hlediska zákona účinného v době rozhodování. To znamená, že pokud vzhledem ke změně trestního zákona by nebylo možné s ohledem na zásadu uvedenou v ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. považovat jednání hlavního pachatele za trestný čin, nelze s ohledem na uvedenou zásadu ani jednání obviněného, který se na takovém činu podílel způsobem popsaným v § 251 odst. 1 tr. zák., považovat za trestný čin naposled uvedené skutkové podstaty, a to ani v případě, že hlavní pachatel byl již před změnou zákona odsouzen.

O takový případ v této věci však nejde. Krajský soud má za to, že jednání svobodníka v záloze V. R. bylo účastenstvím na majetkovém trestném činu, a to o návodem ke krádeži, popř. zpronevěře, ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b), § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., popř. § 248 odst. 1 tr. zák. Tak tomu bylo až do novely trestního zákona, neboť v současné době by se fakticky jednalo o pohnutí jiného k jednání, které by mělo povahu dnes již promlčeného přestupku. To, že se jednalo o účastenství ve formě návodu, vyplývá z výpovědi vojína J. R., který uvádí, že výstrojní součástky bral pro sebe i pro

vojáky, pokud ho o to některý požádal. Z výpovědi svobodníka v záloze V. R. pak jednoznačně vyplývá, že ten výslovně požádal v té době vojína J. R., aby mu obstaral dva kusy kabátu vzor 85 včetně vložek, a ten mu je později donesl. Jednalo se o zcela konkrétní návod k odcizení konkrétních věcí. Nemohlo tedy jít o trestný čin podílnictví, jak byl skutek původně kvalifikován, neboť v tomto skutku byla popsána pouze část protiprávního jednání svobodníka v záloze V. R. Totožnost skutku je však zachována a pro rozhodnutí krajského soudu mohlo být jinak správné skutkové zjištění v tomto směru doplněno. S ohledem na změnu ustanovení § 89 odst. 14 tr. zák. je však nutno skutek hodnotit jako nabádání k dnes již promlčenému přestupku, a proto lze akceptovat rozhodnutí soudu prvního stupně o zastavení trestního stíhání svobodníka v záloze V. R., které je správné, byť z jiných důvodů, než je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.

Proto krajský soud rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části usnesení.

Pro úplnost je třeba dodat, že krajským soudem nebyl akceptován právní názor okresního státního zástupce v Hradci Králové, který ve své stížnosti dovozuje, že obviněný svobodník v záloze V. R. věděl o celé trestné činnosti obviněného vojína J. R.